

brugsminister om at gøre Skridt til en Revision af vor Husdyrlov. Jeg undlod det imidlertid den Gang, nærmest paa Grund af den knappe Tid, idet jeg gik ud fra, at jeg nok en Gang i Samlingens Løb vilde faa bedre Lejlighed dertil. Jeg mener, at denne nu er kommen. Man ser af den foreliggende Betænkning, at Finansudvalget og den højtærede Landbrugsminister netop have haft Samraad om dette Spørgsmaal. Vi kunne altsaa i en nær Fremtid vente en saadan Revision. Jeg er som sagt den højtærede Landbrugsminister og Finansudvalget taknemmelig for, at de have taget Spørgsmaalet op, men da vi altsaa snart kunne vente et Forslag fra den højtærede Minister i denne Retning, vil jeg i Dag tillade mig at pege paa nogle enkelte Punkter angaaende den Retning, i hvilken jeg mener, at en saadan Revision bør gaa. Paa Finanslovens § 18 er der opført en Sum, som skal anvendes til Husdyrbrugs og Husdyravlens Fremme, og det dels som Tilskud til vore Landboforeninger og dels til Præmiering af vore bedste Husdyr, navnlig de Hingste og Tyre. Summen, der anvendes efter Husdyrloven, er 275,000 Kr., hvortil kommer et yderligere Bidrag paa 75,000 Kr., altsaa i alt 350,000 Kr. Nu vide jo alle, at Husdyrene spille en meget stor Rolle her i Landet ikke blot for Landbruget, men for hele vort Samfund, og derfor kan det vel nok siges, at den dertil anvendte Sum er meget tarvelig og beskedent. Dog Summens Størrelse skal jeg ikke opholde mig ved, men kun tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om dens Anvendelse. Naar der af Statskassen bliver uddelt Penge til Præmiering af vore Husdyr, gælder det om, at disse Penge kunne blive uddelte paa den rigtige Maade, saa at de falde paa de rigtige Steder, paa de rigtige Individier. Det er jo Hovedformaålet, men efter min Mening sker dette ikke altid, og det er en meget uheldig Maade, hvorpaa Præmieringen af vore Husdyr foregaaar ved Statshingste- og Tyreskuer; den er vistnok i mange Henseender forfejlet. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at de Herrer ikke maa tro, at jeg nærer Mistillid til vore Dommere. Jeg tror, at disse ere dygtige nok til at finde og præmiere vore bedste Husdyr. Selvfølgelig kunne de fejle — det kunne vi alle sammen — men jeg mener kun, at de burde gaa frem efter helt andre Regler og et andet System, end det nu er Tilfældet. Jeg skal da gøre nogle faa Bemærkninger om vore Statshingsteskuer. Efter Loven af 1ste April 1887 er saa godt som hele

Afgørelsen lagt i Dommernes Haand, og det ikke alene med Hensyn til Præmieringen, men ogsaa med Hensyn til de anvendte Regler. Det er ved disse Skuer saaledes, at naar en Hingst har naaet en Alder af 4 Aar, kan den fremstilles ved Andeldyrskuerne og, hvis den bliver kendt god nok der, blive tilkendt en Bevaringspræmie, og Aaret efter, Hingstens 5te Aar, kan der blive tilkendt den en Hovedpræmie. Samme Hingst kan altsaa blive ved at faa sig tilkendt Hovedpræmier indtil en Alder af 16 Aar. Naar en saadan Hingst har naaet en Alder af 7 Aar, skal den endvidere kunne fremstille Afkom, og en Del af disse Hingste faa saa foruden den egentlige Præmie ogsaa en Afkomspræmie. Denne dobbelte Præmiering finder jeg meget uheldig; undertiden er det ret store Summer, som paa den Maade kunne falde paa en enkelt Hingst. Jeg har set Eksempler paa, at en enkelt Hingst paa en Dag har faaet tildelt Pengepræmier paa 7—800 Kr. Resultatet deraf bliver saa det, at der bliver for faa Penge til de andre, navnlig til de yngre Hingste. Hvad der efter min Mening gør en Hingst værdifuld som Avlsdyr, er Hingstens Afkom, men nu er det jo i Reglen ved vore Statsdyrskuer saaledes, at den Hingst, som ikke har kunnet opnaa nogen Hovedpræmie, og som ikke er bleven erkendt præmieværdig ved mindst et af vore Statsdyrskuer, ikke kan faa Afkomspræmie. Det er en Fejl, som absolut bør rettes. Jeg mener, at alle Hingste maa have Ret til at konkurrere til Afkomspræmie. Jeg skal indskyde den Bemærkning, at gode Dyrskuedyr og gode Avlsdyr ikke altid ere det samme; de to Ting kunne tit ikke forenes hos et enkelt Individ. Der er Hingste, som kunne være meget gode Dyrskuedyr, og som kunne tage store Præmier paa alle vore store Skuer, men det sker dog ofte, at Afkommet efter dem er ret tarveligt. Men vi have ogsaa Hingste, der slet ikke kunne komme i Betragtning paa vore Dyrskuer, men som dog have udrettet meget godt til Husdyravlens Fremme i den Egn, hvor de have virket. Derfor mener jeg, at det vilde være ubilligt og urigtigt, om ikke ogsaa upræmierede Hingste fik Lov til at konkurrere til Afkomspræmier. Man maatte her ved en Revision af vor Husdyrlov i selve Loven tydeligt angive de Regler, hvorefter Bedømmelsen af vore Husdyr bør foregaa. Jeg skal nu tillade mig nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til den Retning, hvori jeg mener, man bør gaa. Naar en Hingst har naaet